

BØRNEFÆDRE OG BØRNEMØDRE

Tanker omkring en ungdomsbog

Så er der igen blevet oversat en bog om unge for unge. Sidste år var det den hollandske: »Piger spørger«, som dus'sede sig ind på læseren med mild forståelse og gode råd en masse. I år er det to svenskere Lis Askelund og Torsten Wickbom, som lægger ud med: »Ungdom i dag«.

Endnu engang tager vi turen gennem den småsludren, som regnes for at være oplysning for unge, og da Lis Askelund redigerer en brevkasse i Sveriges Radio, køres der frem i denne flagrende stil. Først bliver læseren vartet op med utallige konstruerede historier, så kommer de rare brevkasse-redaktører med deres patentløsning — og alle bliver glade. (Hvor interessant om man i stedet kun havde fået virkelige breve uden kommentarer). Ind imellem historierne anbefales det på det varmeste, at man vasker sig i skridtet, spiller klovn hvis man er overvægtig og ellers undgår samlejer, i hvert fald indtil dagen efter sin 21-års fødselsdag. For: »Sexuel afholdenhed er absolut uskadelig for et rask menneske, selv om det kan være vanskeligt.« Videre kommentarer er overflødige. Dog lige én ting. Der er ingen mening i at give levende mennesker, som ikke ser det indlysende i, at konventioner skal bestemmes over natur, den tvangstanke, at der er noget galt med dem. Mon ikke snarere det er den syge, for hvem absolut afholdenhed er uskadelig. Forfatterne anbefaler onani som det eneste rigtige og overkommelige for unge drenge (piger bryder sig naturligvis ikke om sexualitet) og de er lige ved at anbefale den sygelige amerikanske omgangsform, den såkaldte petting — på dansk må det vel hedde gensidigt onani.

Hvornår mon det går op for folk, som vil give råd og sexuel vejledning, at tiderne nu engang er blevet anderledes.

Hvor folk i trediverne mener at ryste borgerligheden (den arme borgerlighed, som alle vil påvirke) ved at lade jævnaldrende blive impotente i høstakke med andres koner, så stiller sagen sig anderledes hos den næste generation. Det er ikke sært. Hvad den ene generation har frigjort sig for, men ikke kan efterleve, har den næste generation taget til sig og gjort. Om man så er

blevet lykkeligere af den grund eller ej er et helt andet spørgsmål. Men man burde dog snart indse, at det er ørkesløst at skrive bøger efter bøger om, at unge bør ikke have noget intimt med hinanden at gøre. Det kan en fremmed forfatter ikke bestemme, her gælder anderledes kontante ting som opdragelse, miljø, kammerater, husværter o.s.v.

Hvad vi har brug for, er ikke diverse fordomme eller frisdinede oplysningsbøger, men konkrete ting.

I dag er det mest deprimerende arbejde at være rådhusets giftefoged. Over 25 % af unge piger er gift, før de når myndighedsalderen. Deprimerede børn gifter sig, fordi de skal have et barn. Antallet af gifte mødre mellem 15 og 19 år er omkring 4 gange så stort i dag som for 50 år siden. Samtidig er der procentvis flere skilsmisser, når begge parter er mindreårige. Flere og flere unge piger sidder alene med et lille barn, tjener en ussel løn og føler, at livet er et endeløst trælst slid. Andre gifter sig, glider hinanden op og ødelægger dermed også ungens nervesystem. Rådhuset spyer gifte børn ud af porten året rundt, sygekassernes fødeklinikker er tæt belagte med børn, som skal føde. Ægteskaber, hvor man ikke holder af hinanden, er ked-sommeligt almindelige.

Man kan sagtens få børn, hvad man ikke kan få er lejligheder, vuggestuer eller børnehaver. Unge mødre sidder låst inde aften efter aften, hvem skal ellers passe barnet, babysitter er en uoverkommelig luksus. Eller også slæbes den lille med rundt til natlige fester og står rød og kampberedt ved siden af moderen, et lille barn som er grædefærdig over de fremmede mænd, som tager dets purunge moder på benene. Hvem skal leve en 22-årig pige eller et 3-årigt barn? Hvor mange bedsteforældre må ikke endnu engang til at agere forældre, og hvor god en pleje kan så meget ældre mennesker give så lille et barn? Der er børn, som fødes direkte til børnehjem eller bortadoption, der er endeløse historier om kvak-salvere, aborter fremkaldt af strikkepinde eller sæbevand, endeløse ture rundt til byens forskellige læger, lige så endeløse afslag og fortvivlelse. Men, når vi nu engang

lever i et samfund, som har valgt, at et nyt menneske skal fødes på bekostning af to andre — når det kun gælder om at redde liv uanset hvordan dette liv vil blive, så må der også en ganske anden samfundsholdning til.

Det nytter ikke at tordne afholdenhed og blive skumsvedt i misundelig eller selvretfærdig forargelse. Det er at gå den gale vej. Naturen er det primære — samfundet må indrette sig efter den, ikke omvendt. Når man ikke er kommet længere end til at diskutere noget indiskutabelt, så må det nødvendigvis rable. Og resultatet: Hvor skal vi være om 30 år? Hvor skal vores børn og børnebørnsbørn være? Hvor er børnehaverne til dem, vuggestuerne og lejlighederne? Vi, der er de yngste i dag, hører til de store årgange. Vi er en vrimmel, som vil blive til en endnu større vrimmel — og til endnu flere uønskede børn.

Hvad har man tænkt sig at gøre?

En del af problemet kan dog ellers meget nemt løses. Hvordan man skaber bedre boligforhold i byerne, flere lykkelige unge eller flere børnehavepladser er da ret ligetil. Der ville blive plads til meget, hvis de uønskede børn ikke blev født.

Når fosterfjernelse ikke må gøres legalt, kunne man så ikke tænke sig at gøre noget, inden det kom så langt som til fosteret. Her kunne alle de kræfter, som nu drukner i ørkesløse naturstridige moral-diskussioner, passende bruges. Man kunne lære piger at beskytte sig mod graviditet. Der er og bliver skrevet stabler af bøger om beskyttelse og brugen af alle mulige slags præventive midler. Og dog viser hver eneste undersøgelse, at flertallet intet aner om disse ting. Til eksempel er der kun 14 % — fjorten procent — af alle danske kvinder, som tror på det sikreste præventive middel: pessaret. (Kirsten Aukens doktordisputats: Unge kvinders seksuelle adfærd). Det er nyttesløst at prøve at råbe en hel befolkning op gennem nogle bøger. Der er kun ét sted, hvor man er helt sikker på at få en befolkning i tale — og det er i skolerne.

I folkeskolen må man sætte ind. Sig intet om den rødmende lærer og hans sommerfugle, det er ikke sexualundervisning. Fortæl heller ikke om læreren, der ængsteligt ser ud over klassen og siger: Er der nogen, som vil spørge om noget? For naturligvis vil ingen erkende sin uvidenhed. Iøvrigt



er vi nogle stykker, som aldrig har fået selv den slags sølle sexualundervisning i skolen.

Folkeskolen ser det som sin pligt at lære børn at læse og regne mænd, som graver grøfter. Man har forbudt korporlig afstraffelse og givet valgfrihed overfor kristendomsundervisningen. Godt. Man har til nød indset nødvendigheden af sexualundervisning — men længere end til at indse er man ikke kommet. Når psykologerne har bevist, at vores sexuallivs forløb er det vigtigste for personlighedens harmoniske udvikling, så er det dog så væsentlig en ting, at man ikke kan sjofle den.

Der er ikke noget at sige til, at den lærer, som daglig omgås skoleeleverne, føler det pinligt at skulle undervise dem i sin private elskovserfaring. For som ikke teoretisk fagmand kan lærerens undervisning trods instrukser dårligt blive andet end yderst privat. Men hvad har man skolelærerne til? Bruger man dem overhovedet til undervisning i sexuallivet? Det var dog det mest nærliggende, desuden ville en

læge være så meget på afstand af eleverne, at undervisningen kunne blive faglig. Det ville været et skridt på vejen — men ikke nok. Det er ikke gjort med at forklare skoleelever om præventive midler. For selv om man er klar over, at man skal og kan beskytte sig, er der endnu et stort problem tilbage. Det er almindelig kendt, at den største ulempe ved forebyggende midler er, at man er nødt til at hente dem et sted — pessaret skal man endog til læge for at få anskaffet første gang. Måske kan en dreng tage sig sammen til at få hvisket sit ærinde frem i apoteket, men pigerne tør ikke gå til en læge. Sådan noget er flovt og pinligt. Jamen, hvad har man dog de skolelæger til? Hvorfor indfører man ikke den regel, at skolelægerne skal tage mål og skaffe pigerne et pessar, hvis de ønsker det. Efter en årrække ville et sådant besøg hos skolelægen blive en skik, noget de andre gjorde, noget man selv tog sig mod til at gøre for ikke at være en blåstrømpe.

Skolelægerne skulle hjælpe pigerne til et pessar, hvis pigerne ønskede det, også hvis forældrene ikke ville. En pige på fjorten år regnes for gammel nok til at tage så alvorlig en beslutning som at stå frem i kirken og bekende sig til Gud. Skulle samme pige så ikke være gammel nok til selv at bestemme, om hun vil have uønskede børn. Og på anden hånd, hvad ville man ikke spare det pigebarn for af angst, neuroser og kunstige moralkomplekser.

Det må blive skolelægerne og ikke en tilfældig rødmende lærer, der skal sørge for, at mindreåriges børnefødsler bliver sjældnere. For kvinder over 30 år er antallet af børnefødsler halveret siden 1945 — det samme kan man ikke ligefrem påstå gælder piger under 20 år. Men ansvaret for det er alt for stort til at lægges på en tilfældig lærer. Samfundet bør gennem skolerne give de ældste skoleelever hjælp, sådan at beskyttelse før et samleje bliver en ren rygmarvshandling. Skolerne bør tage initiativet, for de fleste forældre vil altid svigte.

Lis Askelund og Torsten Wickbom:

»Ungdom i dag«, 117 s.

Nyt Nordisk Forlag,

hæftet kr. 12,75 i. o., kart. 17,25 i. o.

Ulla Dahlerup.

ER MARIJUANA EN GIFT?

Den gamle og kendte amerikanske forfatter og journalist Upton Sinclair har i sin nye bog »The Marijuana Question« (1936) behandlet spørgsmålet om, hvorvidt marijuana er en gift. Sinclair har i sin bog behandlet spørgsmålet om, hvorvidt marijuana er en gift, og han har givet sine egne tanker til udtryk. Han har også behandlet spørgsmålet om, hvorvidt marijuana er en gift, og han har givet sine egne tanker til udtryk. Han har også behandlet spørgsmålet om, hvorvidt marijuana er en gift, og han har givet sine egne tanker til udtryk.